

**UCHWAŁA NR XXXV/267/17
RADY MIEJSKIEJ W OLEŚNIE**

z dnia 24 maja 2017 r.

**w sprawie rozstrzygnięcia wezwania do usunięcia naruszenia prawa dotyczącego Uchwały
Nr XXXIII/248/17 w sprawie wskazania miejsca realizacji obowiązku szkolnego uczniom klas szóstych
niektórych szkół podstawowych, prowadzonych przez Gminę Olesno w latach szkolnych 2017/2018
i 2018/2019**

Na podstawie art. 18 ust. 2, w związku z art. 101 ust.1 i ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2016 r. poz. 446 z późn. zm), Rada Miejska w Oleśnie uchwała co następuje :

§ 1. Postanawia się nie uwzględnąć, złożonego przez Panią ██████████, wezwania do usunięcia naruszenia prawa dotyczącego uchwały Nr XXXIII/248/17 w sprawie wskazania miejsca realizacji obowiązku szkolnego uczniom klas szóstych niektórych szkół podstawowych, prowadzonych przez Gminę Olesno w latach szkolnych 2017/2018 i 2018/2019 - z przyczyn określonych w uzasadnieniu stanowiącym załącznik do uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miejskiej w Oleśnie, zobowiązując go do przesłania wnoszącemu wezwanie odpisu niniejszej uchwały wraz z załącznikami.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady
Miejskiej w Oleśnie

Henryk Kucharczyk

Załącznik do Uchwały Nr XXXV/267/17

Rady Miejskiej w Oleśnie

z dnia 24 maja 2017 r.

W dniu 28 kwietnia 2017 roku Pani [REDAKTOWANE] wniosła do Rady Miejskiej w Oleśnie wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, domagając się uchylenia Uchwały Nr XXXIII/248/17 w sprawie wskazania miejsca realizacji obowiązku szkolnego uczniom klas szóstych niektórych szkół podstawowych, prowadzonych przez Gminę Olesno w latach szkolnych 2017/2018 i 2018/2019.

Po rozpatrzeniu wymienionego wyżej wezwania do usunięcia naruszenia prawa Rada Miejska w Oleśnie uznaje, że nie zasługuje ono na uwzględnienie.

Wezwanie do usunięcia naruszenia prawa nie ma uzasadnionych podstaw prawnych, albowiem nie został spełniony wymóg pochodzący z art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, odnoszący się do istnienia po stronie skarżącego interesu prawnego lub prawa, naruszonego treścią uchwały.

Jak wynika to między innymi z wyroku NSA w Warszawie z dnia 23 września 2016 roku, II OSK 914/15, „stosownie do treści art. 101 ust. 1 u.s.g., każdy czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą podjętą przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej może - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego. Zaskarżeniu w trybie art. 101 ust. 1 u.s.g. podlega zatem uchwała organu gminy nie tylko niezgodna z prawem, ale i jednocześnie godząca w sferę prawną podmiotu, który wnosi skargę, wywołującą dla niego negatywne konsekwencje prawne. **Składający skargę musi zatem wykazać naruszenie własnego interesu prawnego, polegające na istnieniu bezpośredniego związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą, a własną, indywidualną i prawnie chronioną sytuacją.** Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd I instancji słusznie stwierdził, iż dla uznania legitymacji skargowej podmiotu **nie jest wystarczające wykazanie, że uchwała podjęta przez organ gminy narusza jego pojmowany w sposób subiektywny interes faktyczny.** Podmiot wykazać powinien bowiem, że interes ten znajduje ochronę w obiektywnie pojmowanym porządku prawnym. Interes prawny, o którym stanowi art. 101 ust. 1 u.s.g. to bowiem interes chroniony prawem. **Dla jego wykazania wskazać należy zatem normę prawa materialnego lub procesowego, z których wynikają określone indywidualne prawa lub obowiązki tego podmiotu.**

(...) należy podkreślić, że pojęcie interesu prawnego nie ma definicji kodeksowej, istnieje jednak obszerne orzecznictwo sądowe, które zawiera wykładnię tego pojęcia. W wyroku z dnia 28 września 2011 r. sygn. akt II GSK 909/10, Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że "przyjmuje się na ogół, że interes prawny jest kategorią normatywną z zakresu prawa materialnego. Jego źródłem jest więc norma prawa materialnego, na podstawie której w postępowaniu administracyjnym określony podmiot, w określonym stanie faktycznym, może domagać się konkretyzacji jego uprawnień i obowiązków, bądź żądać przeprowadzenia kontroli określonego aktu lub czynności przez sąd administracyjny w celu ochrony jego uprawnień i obowiązków przed naruszeniami dokonanymi tym aktem i doprowadzenia tego aktu do stanu zgodnego z prawem (por. M. Bogusz - Zaskarżanie decyzji administracyjnej do NSA, 1997, a także T. Woś - Postępowanie sądowoadministracyjne, 1996.). W piśmiennictwie podkreśla się, że interes prawny można wywodzić tylko z treści normy prawa materialnego (należącej do każdej gałęzi prawa, nie tylko prawa administracyjnego) dającej się za każdym razem indywidualnie określić i wyodrębnić spośród innych norm - normy, której treść można do końca ustalić. Interes prawny nie może być zatem wyprowadzony tylko z faktu istnienia jakiegoś aktu prawnego, czy jakiejś instytucji prawnej (J. Zimmermann w glosie do wyroku NSA z 2 lutego 1996 r. IV SA 846/95 - OSP z 1997 r. Nr 4, poz. 83 A)".

Takiej, wymaganej przez powołany przepis konkretyzacji nie da się wywieść z treści pisma, wobec czego brak podstaw do uwzględnienia wezwania.